EN JOANET Y EN LLUISET

PARODIA DE

DON JUAN TENORIO.

EMPESCADA PER SANALL Y SERRA.

DIBUIXOS DE GOMEZ SOLER.

Preu 2 rals.

LLIBRERÍA DE LOPEZ, EDITOR.—RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA

1884

EN JOANET Y EN LLUISET

PARODIA

DE DON JUAN TENORIO.

IMPRENTA Y LITOGRAFÍA DE J. NACENTE
PASEITJ DE GRACIA, 149

EN JOANET

Y EN

LLUISET

parodia de

D. JUAN TENORIO

BARCELONA

LLIBRERÍA ESPANYOLA DE I. LOPEZ, EDITOR, RAMBLA DEL MITJ, 20.

1884.

L' escena representa un dels menjadós de casa la Serafina de Pedralbes.

Una taula al mitj ab dos matóns de monja sencers.

Arrimadas á la taula duas cadiras, l' una enfrente de l' altre.

En lo fondo duas bótas destapadas.

PERSONAS:

Ignés.
En Joanet.
En Lluiset.
Lo Emblanquinadó.

ESCENA PRIMERA

EN JOANET, SOL.

(Al aixecar lo teló está sentat en una de las cadiras y escribint.
Se senten crits en la part de fora.)

¡Cóm cridan aquets malehits!
¡Pero no 'm vull dir Joanet,
si antes de tocar las set
jo no 'ls he picat 'ls dits!

(Després de una petita pausa.)

¡Qué un dels dos no hi faltará
ja ho sé de cert y ben cert!
En Lluiset, veyent que pert,
ni menos s' acostará.
A las set 'l plasso expira;
tot ho te á punt de funció,
lo seu plat, lo seu mató,
y allí la seva cadira.

ESCENA II

DIT Y LLUISET

(Ab campana de campanar tocan las set.)

LLUISET.

(Al entrá se queda mirant las parets.)

JOANET.

¡Sembla que entra á casa seva!

LLUISET.

(Apart.)

¡Ja ho sé de cert es aquí!

JOANET.

¡Bona nit: ja 's pot cubrí!

(Prenént a cadira que ha agafat Lluiset.)

¡Pero la cadira es meva!

¡Y 'l mató també li dich
qu' es pèr un altre!

LLUISET.

¿També?
Justament soch llaminé;
fa cara d' está molt rich,
y si 'l prench es qu' hi tinch dret.

JOANET.

¡Lo guardo per un company!

LLUISET.

¿Qué no l' ha vist ja fa un any?

JOANET.

(Després de mirar detingudament á Lluiset.)

¡Vatualisto, en Lluiset!

(Se donan la má.)

LLUISET.

¡No sé perque 's desatina
per' questa meva arribada,
sent cosa ja combinada!
¿No es á ca la Serafina?

JOANET.

¡Cóm está tan cambiat!
¡Sembla un espasí vestit!
¡De quin modo s' ha afláquit!

LLUISET.

¡Y vosté no s' ha engreixat!

JOANET.

¡Ja estém llestos!

LLUISET.

¡Ja ho estém!

JOANET.

¡Com qui som habem complert!

LLUISET.

¡Molt aviat sabrém qui pert!

JOANET.

¿Bebamos antes?

LLUISET.

¡Bebém!

(Beuhen.)

JOANET.

Jo vaig dir parlant, un dia
que vostè 'm va provocá,
que no 's podria trová
qui fes lo que jo faría.

LLUISET

Y jo li vaig fer sabè
que tractantse de femellas,
me jugaba las orellas
sino 'l guanyaba á vostè.
¿Nó es aixís?

JOANET.

¡Tiri endevant!

LLUISET.

Y per veure 'l que fariam,
vam quedá en que 'ns trovariam
en aquest lloch per san Joan.

JOANET.

¡Per mi ja pot comensá!

LLUISET.

¡Comensi vostè primé!

JOANET.

¡M' es igual! Comensaré,
que may m' he fet esperá.

*
* *

Veyént 'l endemá mateix,
que per mi aixó era petit,
m' en vaig aná decidit
á Ciutat, á agafá peix.
Arrivo á la capital,
veig una mossa al' tranvía,
que jo ja la coneixía,
y 'm fico al cotxe en un salt.
Me la miro, dissimulo,
y ella també indiferent,
potsè pe 'l dir de la gent
y perque anaba ab un xulo.
Al arrivá á mitj camí,
varen baixá 'l xulo y ella,
dos noyets y hasta una vella
que no 's podia tení.

Sense cap mala intenció
jo també anaba á saltá,
pero per ferme pagá
m' ho va privá 'l conductó.
Li dono mitja pesseta
y ell me diu que no li agrada,
perque era un xich esborrada,
y era un altre xich malfeta.
Li vaig dir tot lo del mon
y al últim la va tragá,
pero cuan jo vaig baixá,
la mossa era qui sab 'hont.
No podént saberne rés,
me vaig quedá en la gran-vía,
perque allí hi tinch una tía
que m' estima d' alló mès.
Allí hi ha taula parada,
hi tinch cuarto ab lo seu llit,
menjat, begut y vestit,
y fins cambrera y criada.

A l' Ensanche 'l prime dia,
vaig ferhi cuatre conquistas;
la cambrera y tres modistas,
y fins que de que, la tia.
Pero com las senyoretas
eran fora, á pendre banys,
vaig tení mols desenganys
y m' en vaig aná á Caldetas.
De tot vaig fer provisió:
treinta rals vaig gastá al menus
en polvos, leche de Venus
y pastillas de sabó.
May n' ha tingut ningú tants
de botons y botonets;
pantalons amples y estrets
y tres dotsenas de guants.
Un bastonet fet exprés,
dos dotsenas de boquillas;
me vaig deixá las patillas;
y feya un goig d' alló mès.

Vaig gastarme un dineral,
puig tan sols en aquest viatje,
costá l' excés d' equipatje
cuatre pessetas y un ral.
Ja al saltá jo del vagó,
tota la gent de Caldetas,
senyoras y senyoretas,
tothom me va agafá pò.
Allí un jove 's pot lluhí,
sobre tot si es elegant,
que hi ha senyoras en gran,
y fan molt cas del vestí.

Enlloch he estat may tan bè;
tothom gasta bon humor,
may falta temps per l' amor,
¡cóm ningú té res que fé!
Vaig passá al mar mitj istiu,
qu' era ahont tenía mès sort:
cuan ellás feyan 'l mort,
jo al costat sèu feya 'l viu.
No he vist donas com allí
tan en rossas com morenas,

solteras de totas menas
y jamonas á desdí.
Castellanas capritxosas,
americanas deixadas,
catalanas recatadas
y francesas llicenciosas.

D' aquestas n' hi habia dós
qu' hi van aná per dinés,
hi van está aprop d' un més
y ningú 'ls hi va fer l' ós.
Lo que vaig volé hi vaig fé,
tot per mi va aná en renou,
desde la que pesca al bou
fins la dona d' un banqué.
Ja li dich qu' hi vaig fer fressa;
en menos de dos semmanas
vaig conquistá cinch hermanas,
tres monjas y una abadessa.
Jo als campanars vaig pujá,
jo vaig baixá á las cabanyas;
vaig fer cosas tan estranyas
que tothom se va espantá.
A tots vaig moure rahóns:
de cops de punys, bofetadas,
pessichs, cossas, garrotadas,
'n vaig doná per millóns.
Ni militars, ni paisans,

á ningú vaig respectá;
tot ho vaig atropellá,
tan seglars com capellans.
Vaig tení molts desafíos,
pero sempre ab la gran sort;
lo qui 'm buscaba era mort;
may ningu 'm va acabá 'ls bríos.
Ni may vaig considerá
ni 'm va passá pel magí,
que 'm pogués matá á 'n á mí
cap dels que jo vaig matá.
Tot això en Joanet va fé,
tot está apuntat aquí,
y si no 'm vol creure á mí,
haurá de creure al papé.
Jo dels homes m' he rigut,
á las donas he enganyat,
y per tot allí ahont he anat
he fet sempre 'l qu' he volgut.

LLUISET.

Jo també veyént que aquí
hi había poch que pelarhi,
m' en vaig aná á Sant Hilari
ja l' endemá al dematí.
Ja hi he estat allí altres anys;
ho conech com Barcelona,
ja sé 'l pá qu' allí s' hi dona
y ahont s' han de possá 'ls paranys.
Per cada malalt que hi va
n' hi van vint que 's trovan bè,
que no tenen rés que fé
y 'ls hi van á acompanyá.
Si 'l malalt es lo marit
hi van la dona y las fillas
á lluhí las pantorrillas

mentres lo pobre es al llit.
   Jo que ja estaba enterat,
del que passa á Sant Hilari
ja decidit vaig anarhi.
¡M' en había assegurat!
   Ab claró y fins á las foscas
y de totas las maneras,
las viudas y las solteras
hi van caure com á moscas.
   Ni temps tenía de triá;
lo que li dich es ben cert;
no vaig deixá res per vert,
tot ho vaig arreplegá.
   ¡Ja 'm vaig fer dir si senyó!
los marits me respectaban,
los pares me tremolaban
y 'l clero 'm tenia pó.
   Recordo qu' una vegada
que 'm convenia sortí,
no ho vaig podé conseguí;
s' había embossat la entrada.
   Senyoras y menestralas,
tota era plena de donas:
hi había cinch majordonas
y al menos tres generalas.
   Tot lo clero conspiraba
contra mí de nit y dia;
com que tot 'ls ho prenía
l' envidia á n' ells se 'ls menjaba.
   Tot va aná tal com li dich
y li probaré al moment,
perque fins 'n va habé esment
tot lo cabildo de Vich.
   Fins que 'l clero 's va reuní
y com ells s' ajudan tant
desde aquell dia endevant,
tots van aná contra mí.

¡De disgustos m' en va dá!
Si fins vaig perdre la gana;
lo qu' es ab gent de sotana
créguim, no s' hi pot tractá.
Preveyént, pues, un mal fí
si duraba aquella guerra,
vaig fugí cap á Inglaterra
disfrassat de pelegrí.
Al veure que era vritat
que las donas van soletas,
ja vaig dí entre mí: ¡Ay pobretas!
No sabéu pas qui ha arrivat.
Me vaig enganxá al barret
un papé que deya axís:
«Ja ha arrivát en Lluiset
»que en val á lo ménos sis.
»Hi estará á n' aquí dos mesos
»y com no té mès empresas
»que conquistá á las inglesas,
»deixará en pau als inglesos.»
Me miraban d' alló més,
senyalaban ab lo dit,
pero ningú deya rés
perque allí está prohibit
lo ficarse ab los demés.

Fins lo *Times* (1) se 'n va ocupá
fentme d' alló mès favor,
jo 'l número vaig guardá;
pero un dia en lo vapor
lo vent se me 'l va emportá.
Vosté haurá sentit á dí
qu' allí las donas son bledas
y costan de conseguí;
ja n' hi deu habé de fredas,
pero no ho van ser per mí.
Com veurá mès endevant
vá recorre 'l meu amor
desde la dona d' un *lor*
fins á la d' un *polisman*.
No hi ha lleys com las d' allí,
totas son de las mès bonas,
si un vol patonejá donas
totas li diuhen que sí.
M' en vaig tan aprofitá
d' aixó que dich dels patóns,
que fins hi va habé ocasións
que 'm vaig arrivá á cansá.
Lo que li dich es vritat,
tans ne vaig arrivá á fe

(1) Se pronuncia *Táims*.

que si ho vol mirá ben bè
veurá aquest llabi esmolat.
Y podént patonejá,
no li dich res del demés,
pues d' aixó 'l que costa més
ja sab qu' es lo comensá.
¡Si li contaba á vosté
tot lo que jo vaig fe allí!
¡Créguim no ho vullga sabé
perque 'l faria patí!
Fins qu' un dia 'm vaig trová
molt débil de pantorrillas
y per veure á 'n en Marquillas
cap á Espanya vaig torná.
Me va dir que fes bondat,
pero jo no l' he cregut,
y per tot allí ahont he anat
no he fet sino 'l qu' he pogut,
y per aixó estich aixefat.

JOANET.

¿Pero vosté sab l' inglés?

LLUISET.

Per parlarlo, no senyó:
vaig buscá per 'xó un minyó
que á la cuenta era francés.
Y com 'l francés ja 'l sé,
tot m' ho deya traduhit.

JOANET.

Va fé un papé ben lluhit
ab lo que ha esplicat vosté.

LLUISET

Vosté 'm vol moure rahóns
perque veu que l' he guanyat.

JOANET.

S' equivoca, m' ha xocat
que traduhissin los patóns.
¡Veliaquí 'ls meus documents!

LLUISET.

¡Ara 'ls meus li donaré!

JOANET.

Jo, lo que he dit probaré
ab datos ben convincents.
Aquí en aquestas llibretas
trobará ben demostrat
que no l' he pas enganyat
en lo qu' he dit de Caldetas.

LLUISET.

Donchs llegeixi aquest carnet
y veurá que no he mentit;
trovará lo que li he dit,
tot lo que á Inglaterra he fet.

(Miran detingudament lo que cada hú reb de l' altre.)

JOANET.

Donas rossas n' hi ha xeixanta:
ab això 'm guanyará á mí,
perque no he sortit d' aquí.

LLUISET.

¡Només n' hi trovo cuaranta!
Son cent vint, si no me enganyo,
la suma de las morenas.

JOANET.

Vosté n' hi te tres dotsenas;
me sembla, pues, que jo guanyo.

Y li puch dir de memoria
los noms, los mesos y 'ls dias.

LLUISET.

¡Jo porto fotografías,
totas ab dedicatoria!

JOANET.

Y jo li puch ensenyá,
poch ó molt, cabell de totas;
vegi, miri aquellas botas
á veure que hi trovará.

LLUISET.

¡Vegi 'ls retratos vostè!

(Dona 'ls retratos á Joanet y vá á examinar las botas.)

JOANET.

¡De lletxa no n' hi ha cap!

(Apart.)

Veyám la lletra, qui sab
si ab aixó l' atraparé.

LLUISET.

¡Tot lo cabell es igual!

JOANET.

(Apart:)

¡Vatualisto, y es vritat!
¡si que m' ha ben atrapát!

LLUISET.

(Apart:)

Ha sigut ben animal.

JOANET.

Fassi 'l favor d' escoltá:
dels escrits d' aquí radera
no més n' hi ha d' una manera.

LLUISET.

Bè, d' aixó n' hem de parlá.

JOANET.

Es que sent aixís jo 'l guanyo,
perque al menos á la llista
puch posarhi una conquista
qu' he fet aquí; no l' enganyo..
Ab aixó, mentres vosté
tot sol se las espinyaba,
jo al ménos m' aprofitaba
y no he estat sense fer re.

LLUISET.

¡Ah, te una conquista!

JOANET.

¡Y tal!

LLUISET.

¡No será cap diosa Vénus!

JOANET.

De tots modos, home, ¡al menus
sempre he guanyat lo jornal!

LLUISET.

Encara ho voldría veure.

JOANET.

Molt sencill, la tinch aquí.

LLUISET.

¿Robada?

JOANET.

Ha fugit ab mí.

LLUISET.

¿Cóm?

JOANET.

L' he convidada,.... (*apart*) á seure.
Miri, pe 'l forat del pany
la veurá, si 'n te cap dupte.

LLUISET.

¡Veyám! ¡Oy!

JOANET.

¿Qu' es lo que 'l supta?

LLUISET.

Aixó es un cas molt estrany.
¡Está seyent!

JOANET.

Si senyó.

LLUISET.

¡Y tranquila!

JOANET.

Es qu' es molt franca.

LLUISET.

¡Y al cap dú una cosa blanca!

JOANET.

Per la seva professió.

LLUISET.

¿A Pedralbes.... es fugida....
y dú toca blanca?.

JOANET.

¡Y bè!

LLUISET.

¿Qu' es una monja potsé?

JOANET.

¡No senyó, qu' es una dida!
Y 'm tindrá de fer l' obsequi
qu' ara la vull fer sortí.

LLUISET.

¿Per quí m' ha près vosté á mí?

JOANET.

No, no tingui pór que hi pequi.
¡Es qu' ara per fantasía
li vull fer una relació!
Vagis á acabá 'l mató
á fora á la galería.

LLUISET.

¡Ah! ¿vosté 'ls fá parlaments?

JOANET.

«Remedio fijo y notorio.»

LLUISET.

Vaya, com D. Juan Tenorio
que las vencía corrents!
Es dir que 'ls hi vá ab romansos

JOANET.

Cuatre décimas ben ditas
y al moment las tinch... ¡Petitas!
Lo demés son medis mansos.

Si vol ja pot escoltá
mentres no 'ns interrumpeixi.

LLUISET.

Bè, pero... que no 'm floreixi.

JOANET.

No temi, no 's florirá.

(Lluiset surt ap lo plat del mató.)

Déixam aná á obri la gavia.

(Obra la porta y surt l' Ignés.)

ESCENA III

JOANET, IGNÉS.

IGNÉS.

Deixim 'n aná D. Joan,
que 'ls amos me renyarán.

JOANET.

Ja 'ls he curat jo la rábia.

IGNÉS.

¿Qué 'ls ha dit?

JOANET.

Que detinguda,
t' he vist al carre de 'n Bót,
ocupada ab lo didót
que 't tenía entretinguda.
Asséntat, donchs, vida meba,
trova aquí un poch de consol
y olvida 'l noy y 'l bressol
y 'l tráfech de casa teba.
¡Ah! ¿nó es cert, ángel d' amor,
que á casa la Serafina
ni la mestressa 't rondina
ni t' inquieta 'l senyor?
Aquesta aura que va plena

dels perfums de las cassolas
dels dinás y merendolas
que hi fa gent de tota mena;
l' aigua tan fresca y serena
d' aqueixa font del Lleó
que si tingués expressió,
Dèu sab lo que explicaria;
¿nó es vritat, coloma mia,
que t' están fent il-lusió?
   Aquets xiulets del carril
que vá y vé de Barcelona
ab uns vagóns de segona
qu' hi glassa pe 'l mes d' abril;
aquest coro pastoril
qu' arriva en tons indecisos,
de la germandat dels Lluisos,
que á Sarriá té 'l seu racó
per ferhi la professó
y resá la lletanía,
¿nó es vritat, mostela mia,
que t' están fent il-lussió?
   Y aquets piropos qu' están...

(Ignés vá á interromprel.)

Nó 'm destorbis que ja acabo...
dihente que no tinch un xavo
pero que t' estimo en gran,
y que encenent en tú van
un incendi poch á poch,
que 'm faria tocá á foch
si ara un pito jo tenía,
no es vritat, titona mía,
qu' aixo animaría un roch.
   ¡Ay, sí, moníssima Ignés,
repitera y ressalada,
escoltarme així engrescada
vol di que 't tinch 'l cor prés.
   Mira donchs aquí suspés
tot l' envit trastornador

d' aquest noy conquistador
que cap rienda 'l dirigia,
seguint ara, teta mia
pe 'l ronsal del teu amor.

IGNÉS.

No m' amohineu més, Don Joan,
que pateixo de migranya
y 'l vostre cor us enganya
si us diu qu' us estimo tant.
¡Jo estimarvos, fill meu! ¡sí
no sou gota ben plantat,
ni us veig aproporcionat
perque sou nano per mí!
Sou un pollo set-mesó
ab patillas de xuleta,
pentinat de senyoreta
y vestiu massa bufó.
Pot ser sou un gastament
que no té virtut per viure,
ó un angelet de ca'n Lliure
que l' humitat va fonént,
Potsé menjeu del comú,
ó sou fadrí quinquillaire,
ó sou un Bernat pescaire,
ó pot ser nò sou ningú.
¿Y qué tinch de fé ¡ay de mí!
sinó deixarvos plantat,
si veig que no m' heu xocat
y estich de vos fins aquí?
No Joanet, no, no pot sè,
perque no lliguém tots dos;
vos sou lo gat y jo 'l gos:
ja veyeu si ho tenim bè.
La vostra presencia 'm crema
y 'm pesan las vostras rahóns
y vos me paguéu matóns
y jo mès m' estimo crema.

Deslliguehu donchs aquet nus,
paguéu si podéu 'l gasto,
veneus lo cor, qu'es mal trasto
y acabat amén Jesús.

JOANET.

¡Ara ab aquesta surtida!
¿Ni 'l teu amor jo mereixo?
¡Es á dir, que no serveixo
ni perque 'm dònguin á dida.

IGNÉS.

Desprès, que jo soch casada,
lo meu marit emblanquina
y tinch pò de una tunyina
si 'm trovès aquí amagada.

JOANET.

¿Ets casada?

IGNÉS.

¿Y donchs qu' es creu?
Jo no soch com altres didas
solteras, que presumidas
passejan per tot arreu.

JOANET.

Bueno, ja aniré á trová
al teu emblanquinadó,
y ó rebrá un fart de bastó
ó 's tindrá de divorciá.

IGNÉS.

¿Quí, vosté pegarli á n' ell?
Ara si que m' en enrich:
si l' agafa, ab lo dit xich,
no li deixa ossos ni pell.
Aném, home, no pot sé.

(Se senten los mateixos truchs que en lo «Tenorio.»)

JOANET.

¡Calla!

IGNÉS.

¿Quí es?

JOANET.

¿No ho has sentit?

IGNÉS.

¡Aixís truca 'l meu marit!

JOANET.

¡Ara si qu' ho tenim bè!

(Ignés fuig.)

Aquí ningú 'm pot socorre
y Dèu nos guart d' un incert.
Si decás que tingui obert
per poderme possá á corre.

(Obra tota la porta.)

ESCENA IV.

DITS Y L' EMBLANQUINADÓ.

EMBLANQUINADÓ.

¿Ahónt es aquet poca pena?

JOANET.

¿Quí sou vos?

EMBLANQUINADÓ.

¿Qué no 'm coneix?

JOANET.

No tinch lo gust...

EMBLANQUINADÓ.

So 'l didot,
y li vinch á fe uns cuans trenchs.

JOANET.

¡Vaya una pica que porta!

EMBLANQUINADÓ.

(Amenassant á Joanet ab l' escombreta.)

¡Cristo 'm valga!

JOANET.

(S' agenolla.)

¡No 'm peguéu!

EMBLANQUINADÓ.

«¡Vil eres hasta en tus crímenes!»
¡Vaya un pit de senyoret!
¿Ahónt es la dona de casa?

JOANET.

Allí está; ¡no li he fet res!

EMBLANQUINADÓ.

¡Enganyá á una pobre dida!
¿Per ço s' han passat flamenchs?
Aixó aprenen al casino
y al tercer pís del Liceo?

JOANET.

¡Als palcos del tercer pís
altres mal de caps passém!

EMBLANQUINADÓ.

¿Per qué no busca madamas
de las que van als cafés,
y surten ab carretel-la,
y viuhen en certs carrers,
y conquistan xitxarel-los
de la pinta de vosté?
Senyorets mitjas cerillas,
de carn tova y de mitj pel,
que s' aguantan perque sempre
la gana 'ls distreu lo fret.

JOANET.

¡Emblanquinadó!

EMBLANQUINADÓ.

¡Trapella!
Si 'm piula, de cap á peus
l' emblanquino ab l' escombreta,
lo mateix qu' un cel-overt.

JOANET.

¡Deixèumen' aná!

EMBLANQUINADÓ.

¡No 's passa!

JOANET.

¿No us dich que no ha sigut rés?
Deixèumen' aná.

EMBLANQUINADÓ.

No 's mogui.

JOANET.

¡Per Dèu, home!

EMBLANQUINADÓ.

¡Ca, barret!

JOANET.

Ni 'l mestre cuan jo era á estudi,
ni 'l pare, que no 'l conech,
ni ningú m' ha fet posar
de genolls com me veyéu.
Ab això, cuan jo m' aguanto
de genolls al vostres peus,
consideréu, bon didot,
lo canguelo que 'm causéu.
Lo qu' haja estat haja estat
y no 'ns ne recordém mès.

Deixeume aná sense rebre
y us ho pagaré com dech.
¡M' emblanquinareu la casa
fentvos vos mateix lo preu!
Tot lo temps que á vos vos sembli
viuré lluny dels llochs aquets.
¡M' afaitaré las patillas,
no 'm faré planxá 'l barret!
Aixis tot s' acaba en calma
y si vos me perdonéu
vos prenéu la vostra esposa
y jo m' em vaig en lo tren.

ESCENA V.

DITS Y LLUISET.

LLUISET.

¡Bè Joanet! ¡Molt bè jo 't flich!

EMBLANQUINADÓ.

¡Bó! ¿Quí es aquest altre tipo?

LLUISET.

¡Es qu' allí fora 'm costipo
y jo soch mol fredolich!
¿Y això son aquells respingos?
¡Quin Tenorio per tot dia!

JOANET.

Pitjó tú qu' ets un Megía
per «sábados y domingos.»

EMBLANQUINADÓ.

Acabém.

JOANET.

Ja está acabat.

LLUISET.

Te 'n puch dar la enhorabona.

JOANET.

An' allí teniu la dona
y ja quedéu perdonat.
Tú també.

LLUISET.

Gracias company.

JOANET.

Paga 'l gasto y quedas net.
Son dos matons y un llonguet.
Y tal dia fará un any.

(Al públich:)

Ja 'ls hauria despatxat
com ho fá l' altre Tenori,
mes hi hauria hagut desori
y hauria anat al jutjat.
Som avuy, no som ahí,
y 'l Tenorio que hi ha aquí
y l' altre no fan parell;
avans eran com aquell,
los del dia son així.

TELÓ.

OBRAS DE C. GUMA

ILUSTRADAS PER M. MOLINÉ

LLIBRERÍA ESPANYOLA DE I. LOPEZ, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20.

BARCELONA

FRUYTA DEL TEMPS.—Colecció de poesías. 2.ª edició ab dibuixos intercalats en lo text formant los quatre tomets següents:

Fruyta amarga; un tomet en quart de 32 planas. . . . . 2 rals.
Fruyta verda; id. id. id. . . . . 2 »
Fruyta agre-dolsa; id. id. id. . . . . 2 »
Fruyta madura; id. id. id. . . . . 2 »

L' amor, lo matrimoni y 'l divorci.—«Quatre sessions de un congrés.» 3.ª edició. Un tomet en quart de 32 planas, ab dibuixos intercalats en lo text, 2 rals.

Del bressol al cementiri.—Viatje bufo-trágich, en vers, 4.ª edició. Un tomet en quart de 32 planas, ab dibuixos intercalats en lo text, 2 rals.

Buscant la felicitat.—Qüento fantástich en vers. 2.ª edició. Un tomet en quart de 40 planas, ab dibuixos intercalats en lo text, 2 rals.

Petons y pessichs.—Poesías satíricas y festivas. 3.ª edició. Un tomet en quart de 40 planas, ab dibuixos intercalats en lo text, 2 rals.

Barcelona en camisa.—Revista satírica en vers. 2.ª edició. Un tomet en quart de 32 planas, ab dibuixos intercalats en lo text, 2 rals.

Lo dèu del sigle.—*(Animada pintura de la poderosa influencia que l' or té en los nostres dias, y recepta infalible per ferse rich.)* Vistasso filosòfich-social en vers. 2.ª edició. Un tomet en quart de 32 planas, ab dibuixos intercalats en lo text, 2 rals.

¿Home ó dona?—Capritxo cómich-extravagant, en vers. 2.ª edició. Un tomet en quart de 32 planas, ab dibuixos intercalats en lo text, 2 rals.

La dona nua. *(¡Moralment!)*—Obreta dedicada als homes que 's casan, als casats y, sobre tot, als qu' encara s' han de casar. 2.ª edició. Un tomet en quart de 32 planas, ab dibuixos intercalats en lo text, 2 rals.

Tipos y topos.—Colecció de retratos á la ploma. Un tomet en quart de 32 planas, 2 rals.

¡Guerra al còlera!—*Instruccións per combátrel.* 2.ª edició. Un folleto en octau de 16 planas, 1 ral.

Clá y catalá.—*Llissóns de gramática parda,* dedicadas á la juventut inexperta. Un tomet en quart de 32 planas, 2 rals.

EN PREPARACIÓ:

LA DIRECCIÓ DEL GLOBO

per Sanall y Serra

AB ILUSTRACIONS DE M. MOLINÉ.

MIL Y UN PENSAMENTS

Colecció de máximas, ideas sueltas y sentencias satíricas, festivas, sérias, tristas, políticas, religiosas, socials, verdas, maduras, útils, inútils; pero totas originals hasta cert punt, claras com la gent de bé, y concisas com un telégrama.

ALGO Colección de poesías de D. J. M. Bartrina. Cuarta edicion, magníficamente ilustrada por J. L. Pellicer. Un elegante tomo de 208 páginas, 3 pesetas.